

Een vreemde Ijsvogel. — Den 22sten October werd door mij op het uitgestrekte gors van Rozenburg, een ijsvogel van prachtig bruine kleur (iets in 't oranje trekkende) waargenomen. Ik stond op post voor de ochtendvlucht van eenden en ganzen. Hij (door zijn prachtige kleur vermoed ik, dat het een mannelijk exemplaar was) ging vlak voor mij zitten op ongeveer 7 meter afstand op een overhangenden tak boven een kreek, en keek uit in 't water naar buit. Na ongeveer een halve minuut keerde hij zich om, zag mij staan en vloog weg. Zijn kleur was zeer opvallend bruin en dus gemakkelijk van de gewone blauwe soort te onderscheiden, zijn gedragingen zoo echt kenmerkend, dat ik niet twijfel of het moet een exemplaar van het geslacht Halcyon of Ceryle zijn. De afbeelding in Brehm's »Tierleben Vögel«, deel III, blz. 145, gelijkt er precies op, echter kop en rug bruin, borst en buik in lichter kleur overgaande. Thuis bemerkte ik, dat het blijkbaar iets zeldzaams was en had spijt, dat ik het vogeltje niet geschoten had, doch op het moment kon ik het niet over mij verkrijgen, zoo'n prachtvol vogeltje op 7 meter met een centraal 12 neer te schieten.

's Gravenhage.

C. J. V. D. HOEVEN.

Misschien hebt u te doen gehad met den Bruinen Ijsvogel, Halcyon smyrnensis. Bij deze soort zijn kop, nek en schouders bruin, vleugels en staart vertoonen veel blauw, bij de jonge vogels minder. Hij is grooter dan onze gewone ijsvogel en hoort thuis in Azië, van Klein Azië tot de Philippijnen. Bij ons in de buurt is hij slechts eenmaal waargenomen en wel onder omstandigheden, die sterk herinneren aan uw geval. Een jager uit Rheine aan de Ems zag den vogel vliegen, kon hem echter niet schieten. Later meent Altum hem ook gezien te hebben en wel in 't najaar omstreeks 30 October. De meeste onzer lezers zullen het ten eerste waardeeren, dat u den zeldzamen gast niet hebt willen schieten,

JAC. P. TH.

Waagholt en Hulskrabben. — De Twentsche lezers weten, wat wij met deze woorden bedoelen: de Jeneverbes en de Hulst. De eerste groeit op schralen, drogen grond, b. v. in 't Lutterzand; de tweede tusschen de heggen, langs weiden of akkers. Het zijn beide schoone heesters, die een sieraad voor het Twentsche landschap zijn. Als de vreemdelingen deze streken bezoeken, hooren wij het aanhoudend, hoe zij den lof van Waagholt en Hulskrabben prijzen en roemen om het zeerst! Doch beide zijn ook zeer nuttig. De Jeneverbes legt het stuifzand der Lutte vast en bewerkt daardoor, dat heide en dennen vasten grond kunnen vinden om er te wortelen. De Hulst langs de akkers breekt de koude winden, vermindert in 't voorjaar het gevaar van bevriezing door de verraderlijke nachtvorsten. Beide geven een schuil- en broedplaats aan onze kleine zangvogels, wier steun de landbouwers in hun strijd tegen muggen, vliegen kevers, rupsen en de zoo uiterst schadelijke langpootmuggen, zoo hoog noodig hebben. Wat is nu in de laatste jaren het geval? De Hulst wordt tegen Kerstmis om zijn schoon groen en roode bessen afgekapt en naar de groote plaatsen verzonden. De landbouwers rooien de wallen uit en daarmee de Hulst, om zich door landaanwinst een voordeeltje te verschaffen. Van de Jeneverbes worden bij feestelijke gelegenheden eerebogen vervaardigd. Dat geschiedde vroeger, wanneer de Bisschop in 't dorp kwam of een nieuwe Pastoor; als Koning Willem III een jubileum vierde of Wilhelmina aan de regeering kwam. Kortom, het geschiedde bij hooge gebeurtenissen en dat verhoogde het feestelijke er van. Thans gebeurt het om 'n haverklap er kan niet iemand meer trouwen, of men moet een eerehoog maken. Wie even nadenkt, weet echter, dat dit meer voor eigen genot dan ter eere van het getrouwde paar geschiedt. Maar met dat al berooft men ons landschap van een der interessantste schoonheden. Berooft men de zangvogels van hun beschutting voor de scherpe klauwen van het roofzuchtige hermelijntje en voor den snavel van den vluggen sperwer. Daarom doen wij een beroep op alle leden van Vreemdelingenverkeer, en aan allen, die het voortbestaan van onze mooie, rijke natuur ter harte gaat, en vragen hun medewerking om het »Waagholt en de Hulskrabben« zooveel mogelijk te sparen. Laat het »Waagholt halen« een zeldzaamheid worden! En moet er gekapt worden, dat men dan den *hoofdstam late staan en slechts de takken afsnijde, voorzover die bruikbaar zijn*. De aangerichte schade is dan met een tiental jaren weder hersteld. Kapt men den hoofdstam door, dan vernietigt men de heele plant onherroepelijk.

Denekamp, Nov. 1916.

A. J. HONDELINK, Voorz. V. V. D.
L. L. MULDER, Landbouwonderwijzer.
J. B. BERNINK.

Galinsoga. — Naar aanleiding van het herhaaldelijk noemen van Galinsoga parviflora heb ik het gegoogen u te kunnen melden, dat ik 16 Juli l.l. van genoemde plant een paar exemplaren gevonden heb in een tuin te Barchem.

Lochem,

E. O. H. KOLVOORT.